

ความอดทน กับเส้นทางสู่ผลลัพธ์ที่สวยงาม

Patience and the Way toward Beautiful Results

กัญจนา สงคศาสตร์¹

Kanjana Songkasart¹

Received: March 29, 2020 Revised: April 5, 2020 Accepted: April 17, 2020

“ฉันคือความหวัง...พี่น้องนั้นต่างเฝ้ารอ
ทำให้ฉันไม่เคยท้อ เฝ้าทอฝันให้เต็มใบ
เมื่อใจมุ่งมั่น ฝันต้องเป็นความจริง
พร้อมมีทุกสิ่ง ต่อสู้ในโลกใบใหญ่
รางวัลชีวิต พิชิตเข้าสู่หลักชัย
มีวันยิ้มได้สดใส เป็นไทเพราะความอดทน”

จากส่วนหนึ่งของบทเพลง “รางวัลของความอดทน” จะเห็นได้ว่า รสชาติของความอดทนอาจไม่หอมหวานสักเท่าไรนัก แต่เมื่อใดก็ตามที่ผลสำเร็จได้มาจากความอดทนนั้น เราเองจะภาคภูมิใจไม่น้อยเลย ว่าทุกคนที่บ้านต่างเฝ้ารอความสำเร็จที่เรียกว่าใบปริญญา แต่กว่าจะได้มานั้นก็ต้องแลกกับบากบั่น ความอดทนและพยายามของคนคนหนึ่ง เพื่อจะเป็นรางวัลชีวิตสู่ความสำเร็จของตัวเอง

ฉันเป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่มีความฝันเหมือนกับคนอื่น ๆ ฉันฝันอยากเป็นพยาบาล และพยาบาลเป็นความฝันเดียวที่ฉันเลือก ฉันยังจำความรู้สึกแรกที่ก้าวเข้ามาเป็นนักศึกษาพยาบาลได้เป็นอย่างดี ซึ่งเต็มไปด้วยความดีใจและตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก เมื่อได้เดินบนเส้นทางที่ตัวเองได้เป็นคนเลือก ความรู้สึกในวันแรกจนถึงวันนี้คงไม่ต่างกันเท่าไรนัก เพียงแค่ต้องปรับตัวในหลายๆ เรื่อง จากที่เป็นเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษา มีเวลาเที่ยวเล่นสนุกสนาน แต่ตอนนี้ไม่สามารถกลับไปเที่ยวเล่นสนุกสนานเหมือนเมื่อก่อนได้ เพราะต้องมีหน้าที่ความรับผิดชอบมากขึ้น มีความอดทน เสียสละเพื่อผู้อื่นโดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ของตัวเอง การที่เข้ามาเรียนที่นี่ ทำให้ต้องไกลบ้าน ต้องมาใช้

ชีวิตเป็นเด็กหอ อยู่ในรั้ววิทยาลัยมากกว่าอยู่บ้าน ได้พบหน้าคนในครอบครัวน้อยลง แต่ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ได้ลดลงไปจากเดิม พ่อกับแม่รักฉันมาก ท่านจะคอยทำกับข้าวมาส่งให้ฉันที่หออยู่เป็นประจำ และเมื่อถึงวันศุกร์ตอนเย็น พ่อกับแม่ก็จะชี้ชาเล้ง มารับฉันที่หน้าวิทยาลัย ทำให้เมื่อใครๆ มองมาก็จะจดจำฉันได้ เพราะฉันมีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง นั่นคือ รดชาเล้งที่ฉันนั่ง ฉันไม่เคยอายที่เวลาไปไหนมาไหนด้วยรดชาเล้ง เพราะรดชาเล้งทำให้ฉันมีทุกวันนี้ได้ บ้านฉันมีรดแค่เพียงคันเดียว คือชาเล้งคันนี้ ทำให้ฉันไปไหนมาไหนพร้อมหน้าพร้อมตากันทั้งครอบครัว ฉันมีความสุขกับรดชาเล้งที่ฉันนั่ง ถึงรดชาเล้งมันอาจดูเก่าเพราะด้วยอายุของรดมากกว่าอายุของฉันเสียอีก ฉันยังคงต้องอาศัยชาเล้งคันนี้ไปอีกนานจนกว่าจะเรียนจบพยาบาล มันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ฉันฝันอยากจะมีรดคันสักคันให้พ่อกับแม่ได้นั่งสบายๆ มันคงจะดีไม่น้อยเลยกับการมีเป้าหมายในชีวิตเพื่อเป็นของขวัญให้แก่ตัวเองสัก 1 ชิ้น และฉันคิดว่าเมื่อใดที่ฉันก่อร่างสร้างตัว ทำงานมีเงินเดือนพอเหลือเก็บ ก็จะออกรดคันสักคันให้ได้อย่างที่ตั้งใจไว้ เพราะถึงอย่างไรก็ยังไม่เลือกว่าแรง แต่ว่าตอนนี้สิ่งที่ฉันทำได้ คือ การตั้งใจเรียนหนังสือและทำ

¹ นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี

¹ 2nd-year Nursing Student, Phrapokklao Nursing College, Chanthaburi, E-mail: Kanjana.Pluem@gmail.com

หน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด เพื่อให้พ่อกับแม่ภูมิใจในตัวฉัน จาก นักศึกษาชั้นปีที่ 1 เป็นน้องเล็กสุดในสายดาอาจารย์และพวก ที่ๆ ที่กำลังคอยเฝ้ามองพวกเราเติบโต เปรียบเสมือนนกน้อย ที่กำลังหัดบิน โดยมีคนคอยช่วยพยุงให้กระพือปีกบินไปได้ วันที่ฉันรับหมวก ฉันตื่นเต้นมาก เพราะเป็นวันที่ฉันจะได้มี หมวกเป็นของตนเอง สิ่งนั้นแสดงถึงการเริ่มต้นก้าวเข้าสู่วิชาชีพ พยาบาลอย่างเต็มตัว ใครจะไปคิดว่า สิ่งที่ฝัน ฉันจะทำมันได้ หมวกยังคอยย้ำเตือนว่าต้องตระหนักถึงบทบาทในหน้าที่ที่ได้รับ มอบหมาย และต้องเป็นพยาบาลที่ดีตามความคาดหวังของ สังคม ดังนั้น หมวกพยาบาลจึงเป็นสัญลักษณ์ของผู้ที่ใฝ่ว่า เป็นบุคคลที่ได้รับการศึกษาวิชาการพยาบาลที่พร้อมจะไปดูแล ผู้ป่วย

ช่วงปี 1 เป็นการเรียนรู้ในส่วนของทฤษฎีเพียงอย่างเดียว ยังไม่ได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติ จึงไม่ค่อยรู้ว่าตัวเองชอบหรือไม่ จนกระทั่งก้าวเข้าสู่ชั้นปีที่ 2 ฉันเริ่มรู้สึกเครียดว่าเนื้อหาเกี่ยวกับการพยาบาลยากมากขึ้น แรกๆ จัดสรรเวลาไม่ค่อยได้ สิ่งสำคัญ คือ การแบ่งเวลาให้เป็นและใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ โดยแบ่ง เวลาอ่านหนังสือออกเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงเช้า ตี 5 ถึง 6 โมง และช่วงหัวค่ำ 2-3 ทุ่ม เพื่อทบทวนบทเรียน และในช่วงเย็น ไปออกกำลังกายกับเพื่อนเพื่อผ่อนคลาย ทำให้ฉันจัดการกับ ปัญหาได้ และไม่ว่าจะมีปัญหาหรืออุปสรรคใดๆ ก็ตาม ฉันสามารถ เรียนรู้ที่จะแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เหล่านั้นไปได้ด้วยตัวเอง ทุก ๆ ปัญหาที่ผ่านมาในชีวิตของฉันจึงผ่านไปได้อย่างง่าย

ในช่วงปีที่ 2 นี้ เป็นช่วงของการฝึกหัดลดการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนใส่สายสวนปัสสาวะ ใส่สายให้อาหาร ทำแผล ฉีดยา และอื่นๆ อีกมากมายที่เป็นหัตถการง่าย ๆ เป็นการลงมือ ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจัง ช่วงแรกๆ ฉันเองรู้สึกสับสนอยู่ว่าจะทำ ได้ไหม เพราะมันดูยากไปหมดเลย อะไรที่ทำเป็นครั้งแรกก็ต้อง ดูยากเป็นธรรมดา แต่ถือเป็นความโชคดีของฉัน เพราะในช่วงปี 1 ฉันได้ไปเข้าร่วมโครงการกระต่ายอาสาช่วยเหลือผู้ป่วยติดเตียง ทำให้ฉันมีความรู้ติดตัวอยู่บ้าง และการที่ได้ออกไปทำโครงการดีๆ แบบนี้ฉันรู้สึกประทับใจอย่างมาก หากมีโอกาสก็อยากไปร่วม กิจกรรมแบบนี้อีก ได้รับทั้งความรู้และประสบการณ์ไปในตัว จึงเหมือนเป็นการต่อยอดความรู้ที่ตัวฉันมีให้เพิ่มมากขึ้น สิ่งที่ ฉันคิดว่ายากที่สุดสำหรับการฝึกในตอนนั้น คือ การใส่สายให้อาหาร แก่ผู้ป่วยที่มีปัญหากลืนลำบาก เพราะเวลาที่ใส่สายเข้าไปแล้ว เกิดปัญหาสายติด จึงทำให้ต้องทำด้วยความยากลำบากแต่โชคดี ที่มีอาจารย์คอยช่วยเหลืออยู่ใกล้ๆ ทำให้ฉันรู้สึกอุ่นใจ ฐานที่ ชอบที่สุดคงเป็นฐานฉีดยาเข้าชั้นผิวหนัง ที่อาจารย์ให้สลับกัน

ฉีดยาเกลือกับเพื่อน ตอนนั้นตื่นเต้นมาก มือสั่น เพราะเป็นการจับ เข็มฉีดยาครั้งแรก แล้วก็ได้ฉีดยาให้เพื่อนเป็นครั้งแรกด้วยเช่นกัน แล้วสุดท้ายในทุกๆ ฐานก็ผ่านไปได้ด้วยดี ครั้นพอฝึกหัดลดการ ในห้องปฏิบัติการเสร็จสิ้น คราวนี้ถึงการฝึกปฏิบัติจริงบนหอผู้ป่วย มันเป็นครั้งแรกในชีวิตของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งจริง ๆ ที่จะได้มี โอกาสดูแลผู้ป่วยที่ไม่ใช่พ่อ ไม่ใช่แม่ ไม่ใช่คนในครอบครัว แต่ต้อง ดูแลเหมือนหนึ่งเป็นคนในครอบครัวของเราเอง

1 วันก่อนที่จะขึ้นฝึก ความรู้สึกของฉันเต็มไปด้วย ความกังวล เพราะกลัวว่าตัวเองจะทำได้ ดีเกินไปในชีวิตของฉัน คือ ดีกอายุรกรรมชาย เย็นวันนั้นฉันขึ้นไปดู assign คนไข้ ซึ่งอาจารย์เป็นผู้เลือก case ให้ ฉันได้ case เป็นคุณลุง อายุ 55 ปี ไม่รู้สึกตัว ได้รับออกซิเจน นอนนิ่งอยู่บนเตียง ฉันเห็นคุณลุงแล้ว อดสงสารไม่ได้ ตอนนั้นฉันเองไม่รู้ว่าช่วยคุณลุงอย่างไร เครียดมาก ไม่รู้จะอธิบายให้ใครฟังว่าไปเผชิญกับอะไรมา จึงโทรศัพท์ ไปหาพ่อกับแม่แล้วเล่าสิ่งที่ฉันเผชิญให้ท่านได้ฟัง พ่อกับแม่ บอกฉันว่า ท่านเชื่อในตัวฉันและมั่นใจว่าฉันทำได้ แต่ฉันก็ยัง กังวลอยู่ ฉันเพียงได้แค่ส้อมและเป็นกำลังใจให้คุณลุงอยู่ข้างๆ เพียง อาจารย์บอกกับฉันว่า คนไข้ก็เหมือนตำราเล่มหนึ่งให้เราได้ศึกษา ซึ่งตำราเล่มนี้ไม่ได้อยู่ในห้องเรียน แต่เราจะได้เรียนรู้จากตัวคนไข้ ที่ได้ฝึกปฏิบัติบนหอผู้ป่วย ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่หาจากที่ไหน ไม่ได้หากเราไม่เจอด้วยตัวเอง ฉันจึงเปลี่ยนความคิดใหม่ว่า จะตั้งใจดูแลคนไข้รายนี้ให้ดีที่สุดเท่าที่ฉันจะทำได้ แล้วเอา ประสบการณ์ที่ฉันได้รับมาพัฒนาตัวเองให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ ถึงแม้ว่า ฉันอาจไม่ใช่คนเก่ง แต่ฉันจะทำทุกอย่างออกมาด้วยความตั้งใจ ทำให้ฉันรู้สึกมีความสุขที่ได้ดูแลคนไข้ และไม่คิดวาลิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่ฉันทำนั้น จะกลายเป็นคำขอบคุณที่คนไข้หลายคนมอบให้ฉัน ถึงแม้ว่าคนไข้บางคนจะพูดกับฉันไม่ได้ แต่ก็แสดงออกมาผ่าน แววตาและรอยยิ้ม นับตั้งแต่นั้นมา ฉันก็ไม่กลัวว่าจะทำไม่ได้ เพราะสิ่งที่ฉันทำไม่ได้เป็นสิ่งที่ฉันยังไม่ได้ลงมือทำต่างหาก สุดท้ายนี้ ฉันอยากขอบคุณคนไข้ทุกคนที่ฉันได้มีโอกาสดูแล ขอบคุณอาจารย์ทุกท่านที่คอยสอนการพยาบาลทุกอย่างให้แก่ฉัน ขอบคุณเพื่อนร่วมกลุ่มที่ประคองกันมาตลอดการขึ้นฝึก ขอบคุณกำลังใจจากคนสำคัญ คือ พ่อกับแม่ และคนสุดท้ายที่ อยากขอบคุณมากที่สุด คือ ตัวฉันเอง ที่อดทนพาตัวเองเดินมา เกือบจะครึ่งทางฝันแล้ว เวลาต่อจากนี้จะมีค่ามากหรือน้อยนั้น ขึ้นอยู่กับตัวเราที่เป็นคนกำหนด บางวันสนุก มีความสุข เวลา ก็ดูผ่านไปเร็ว แต่วันใดที่เหนื่อยหรือท้อ เวลา ก็ดูผ่านไปช้า แต่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปเร็วหรือช้า ฉันก็ยังขยับยืนหยัดที่จะสาน ความฝันของตัวเองต่อไป เพื่อจบไปเป็นพยาบาลที่ดีในอนาคต